

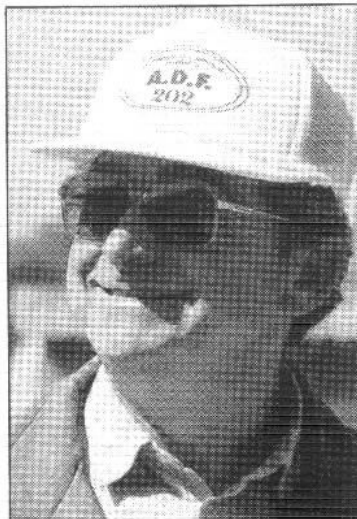
Cinc històries particulars de voluntariat

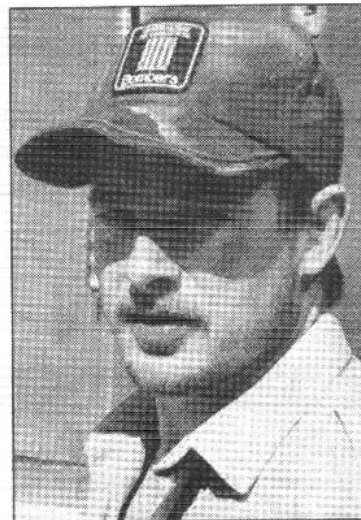
Jaume Jorba, treballador de Proeleck: «a casa tots hi estem posats, en això de les ADF. La meva dona és l'encarregada de l'emissora central de l'ADF de Castellolí, jo hi aporto el cotxe tot terreny i, pel que fa als meus fills, quan hi ha un foc, jo potser corro, però és que ells volen. És instintiu. Però no som només nosaltres, ja que al poble molta gent també sempre està a punt».

Maria Vidal, dependenta: «jo treballo en una botiga de la Llacuna, però també sóc del cos de bombers voluntaris. I ho sóc per vocació perquè abans, quan hi havia un foc, sempre hi anava, fins que un dia em vaig proposar fer les proves físiques per accedir al cos. Ara sempre estic a punt per si s'ha de sortir, i a la seu només hi sóc els caps de setmana d'estiu que toca guàrdia».

Manel Guiado, radioaficionat: «jo sóc de les Pinedes de l'Armengol i formo part dels voluntaris de Protecció Civil de la zona 2 (Anoia). Per formar-ne part només cal ser de REMER (xarxa de ràdio-emergència) i estar sempre a punt. A casa sempre hi ha l'emissora oberta per si hi ha qualsevol urgència. La nostra tasca és coordinar els accessos, ajudar en evacuacions, etc.».

Toni Prat dirigeix un taller de pneumàtics: «sóc bomber voluntari de Castellfollit del Boix, i abans ja havia estat voluntari forestal. Allà som 14 i tenim un cotxe. Tots ho fem per instint, ja que el que es cobra és simbòlic. Aquí només es busca protegir el que t'estimes i, tot i que t'ofereixen fer curssets, jo no hi he participat mai perquè crec que, com l'experiència, no hi ha res. Cada foc és diferent».